

прибираше увисналата китка коси задъ уши-
тѣ си.

Колчо се замисли, почука съ пръста си ку-
тийката и я скри въ джеба си.

— Праздни приказки! каза той неувѣрено,
— защо тогава пѣкъ ти, бабо. толкова говя? Ха,
кажи ми де, защо?

— Че какъ така пиленце? Тѣй трѣба!

— Да бѣше хванала повече паяци и ги сма-
жешъ съ кракътъ си, — и тогава Дѣдо Господъ
щѣши да ти прости всичкитѣ грѣхове . . . Чети-
ресеть, още четиресеть, та и още четиресеть . . .
Колко грѣхове може да имашъ ти?

— У . . . у! Не можешъ ги проче, ти пиленце!

— Може да се намѣрятъ много паяци . . .
Да би потърсила у насъ въ кухнята въ дола-
питѣ, въ другъ нѣкой си домъ . . . Като се за-
въртя на петитѣ си. Колчо съ подкачане отидѣ
въ готварницата. На двора се спрѣ, извади ку-
тийката отъ джеба си, погледна паяка и пакъ
я захлюпи. Колчо се двоумѣше — работата се
отнасяше до живота и смъртъта на паяка. На
Колча му бѣше жалко да го убие . . . Но може
би вѣрно е, че ако го убие, Дѣдо Господъ ще
му прости четиресеть грѣха!

IV.

Прѣзъ Коледни пости Колчо много искаше
да говѣ наедно съ Ташка и баба си, но майка
му не даваше.

Вчера Ташка се върна отъ Черква, всички
я наричаха безгрѣшна и невинна. Бабата каза:
„Ташка все едно, че е ангелъ“ . . . И Колчо и
завиждаше

— Ами азъ! Азъ! запитваше той баба си.